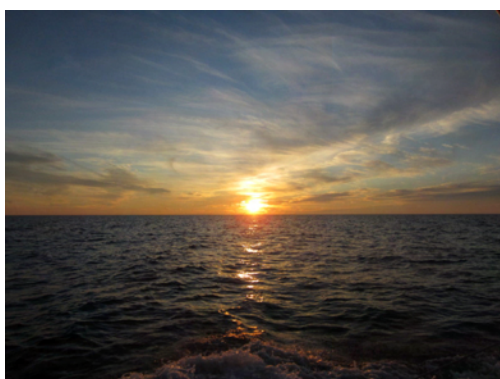

Resebrev - augusti 2011. Kanadas vildmarker & Michigans societetsparadis!

Ytterligare ett par dagar blev vi kvar i Port Huron, med båtunderhåll och bunkring, medan vi spämt följde förhandlingarna i senat och kongress rörande USA:s ekonomi. I sista stund lyckades de enas om nytt lånetak och ett sparpaket så världen kunde andas ut. Folket här tycker mest det är pinsamt och vill inte gärna prata om det. Däremot är det inte givet att de tycker att höjda skatter vore en lösning!

Nu gled vi ut under Blue Water Bridge mellan USA och Kanada. Här sätter strömmen 4 knop emot! Minst är den närmast Kanada så vi höll oss förstas mot den sidan.

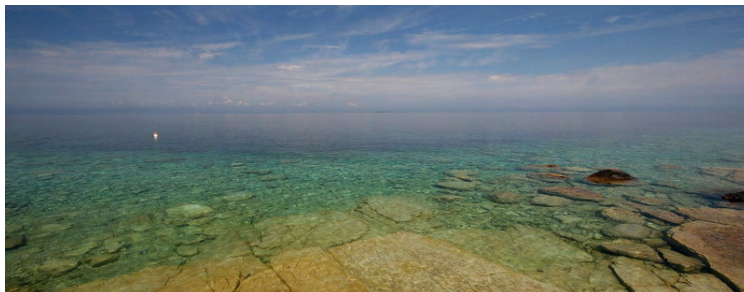
Svårt att förstå att det är en insjö vi seglar på!

I östra delen av Lake Huron ligger Georgian Bay och i norra delen North Channel, våra mål denna gång. Vi satte därför direkt kurs mot Tobermory, som ligger vid inloppet till Georgian Bay, längst ut på halvön/nationalparken Bruce Peninsula där vi kunde lägga till efter en natt till sjöss. Tobermory är, som sin namne i Skottland, en liten mysig by om än inte lika färgstark. Under sommaren kommer massor av turister hit dels för de fina dykvattnen och dels för att ta bilfärjan till öarna norrut.

Halvön är skogsklädd och utanför ligger en marin nationalpark, Fathom Five National Marine Park som fått sitt namn efter Shakespeare's The Tempest. Fathom är också ett gammalt djupmått och 1 fathom motsvarar 1,83 meter. Dessa nationalparker lockade oss.

Inklareringen i Kanada blev nu ännu enklare än sist. Vi ringde och de hade sparat alla våra uppgifter sedan tidigare så vi fick ett seglingsnummer och allt var klart. Ingen tullare som rotade runt i båten och inga stämplare i passen, för de tidigare gällde.

Fathom Five är inte minst känt för det otroligt klara vattnet, som lockar mängder med dykare för här finns minst 22 vrak att dyka på och klar sikt 10-12 meter ner. Dessutom läckra öar, bland annat Flowerpot Island som man ta en båtutur till. Här finns bland annat flera fräcka kalkstensformationer (som har gett ön dess namn) och grottor, allt från istiden.

Givetvis finns det en fyr, det var ruskiga vatten med all denna sten, och siste fyrvaktaren bodde här med sin familj ända fram till 1987. För den som vill campa på ön finns sex tält uppställda på varsin plattform. Var och ett försedd med en björnsäker förvaringslåda och soptunnorna var fastbultade och låsta. Som skydd mot samma lilla nalle!

Några björnar såg vi inte men en orm, och det räckte. Vi åkte i all fall hem på eftermiddagen efter att ha tillbringat några härliga timmar med att vandra runt på ön. En snabb ribbåt körde oss in till Tobermory på bara 15 minuter.

Tälten stod på plattformar

Liten krabat som kom ringlande

Kalkstenen finns i ett långt band härifrån och ända bort till Niagarafallen. Längs denna förkastning går också Bruce Trail, Kanadas äldsta vandringsled, 845 km lång! Så långt gick inte vi men ett par timmar vandrade vi längs stigarna på Bruce Peninsulas norra del. Innan vi startade besökte vi välkomstcentret som visade vilka djur som rör sig i området; björn, järv, piggsvin, skallerorm, olika snokar och många sorters fågel. Det närmaste vi kom alla vilda djur var bävern som simmade vid bryggan inne i Tobermory! De har ingen allemansrätt här och tycker det är fantastiskt med dessa nationalparker men vi tyckte nog att det var en alldeles vanlig skogsstig. Största skillnaden är att vi inte ser några tallar utan istället växer det stora och gamla cypressersträd i skogen.

Efter en natt i ankarvik på en liten ö fortsatte vi norrut mot North Channel. Här möttes vi av rosa granit och stora skogar som växte glest på de ljusa granitbergen i bakgrunden. I Killarney sökte vi skydd för de närmaste dagarnas blåsväder. Varningar gick ut på radio varje timma och vi har testat att segla när det går sjö här så vi vet hur skumpigt det blir. Under vår tid i USA har vi köpt en handburen VHF och denna har amerikanska och kanadensiska väderkanaler inbyggda. Mycket praktiskt, bara att trycka på en knapp så läses en aktuell väderprognos upp.

Grillkväll i egen ankarvik på en liten ö

Killarney ligger i ett sund mellan George Island och fastlandet. Beboddes av pälsjägare och här grundades en handelsstation som kallades Shebahonaning, vilket betyder kanotpassage. Senare ett fiskesamhälle som inte vägen utifrån nådde fram till förrän 1962. Här bor idag knappt 500 personer och norr om byn breder den skogsklädda vildmarken ut sig. Än idag kommer de flesta besökare vattenvägen så alla hus är vända ut mot sjön och både affären och systembolaget har bryggor för sina kunder. Ja, Kanada har precis som Sverige särskilda butiker för försäljning av öl, vin och sprit. Enda gången vi har sett det på vår resa.

Populäraste attraktionen i Killarney är Herbert Fisheries, den gamla ombyggda skolbussen där man kan handla fish & chips, gjord på pinfärs fisk som landas i lokalen bredvid två gånger per dag. Vi testade såklart! Vildmarksliv finns förstås. Det ordnas massor av olika fiske- och skogsturer, man kan hyra kanot och paddla, blåbär säljs längs gatan och pepparspray rekommenderas i packningen för att gå utanför byn.

Det märks att vi är lite längre norrut, med något svalare väder! Nätterna är klart kallare än tidigare men på dagarna blir det runt 30 grader. Kvällarna är helt ljuvliga och det är ljust länge. Det svalare vädret har också gjort att vi inte har dessa hemska åskoväder längre.

När vinden mojade gick vi ut i en vik och ankrade, vid Covered Portage Cove. I vår pilotbok fanns inritat hur man kunde förtöja Channel-style. Med ankare i häcken och fören in mot land, fastknuten i träd eller stenar. Känns det igen? Fast detta var en populär ankarvik såg vi ingen som gjort så, inte vi heller. Det stod nämligen också i pilotboken att här kunde man få se svartbjörn på jakt efter blåbär. Då känns det tryggt att ligga en bit ut på ankare!

Ytterligare några dagar flöt förbi i olika ankarvikar, bland annat fick vi en heldag med regn som ägnades åt inomhusaktiviteter innan vi gick till Manitoulin Island, som är världens största insjö-ö. Det bor ca 2 700 personer på ön och över hälften av dem bor i Little Current som är "staden" i dessa glesbygder, och dit alla båtar kommer. Den gamla svängbron över till ön måste alla passera då den öppnar en gång per timma. I Little Current kan man proviantera och fylla vatten & diesel.

Fin strandpromenad i Little Current

Seglarna samlas på The Anchor Inn dit vi gick för att äta Bison burger. Oj, vad annorlunda! Ingen dum smak men så segt.

Vi fick nu veta att här i North Channel hålls ett radionät varje morgon, med väder, nyheter och tips och lite av varje, samtidigt som man kan rapportera var man är någonstans.

Gång på gång har man sagt till oss att "missa inte Benjamin Islands"! Dit gick färden och detta var vad vi hade saknat! En ögrupp i rosa granit med härliga vikar och mjuka slipade stenar. Dingen in till land för att gå barfota på varma klipphöllar! Ligga på berget som formats under tusentals år och som fått de perfekta urgröplingarna. Vi visste det inte, men hela kroppen skrek av lycka, detta hade den längtat efter. Ljuvligt!

Vårt nästa stopp blev i Beardrop Harbour och plötsligt var vi inte i Kanada längre. Marken runt omkring ägs av Serpent River First Nation, en indianstam som inte skrivit på fördraget med Kanada utan formellt är helt självständiga! Båtfolk har nyttjat viken i alla tider så av hävd är det ok att ankra här så länge man inte slänger skräp, fiskar eller gör upp eld. Här draggade vi för första gången under resan!

Här kommer det!

Mycket åska och blixtar

Ösregn!

Under en oväderskväll med squalls släppte ankaret och snabbt for vi mot klipporna. Blixterna slog runt oss när kapten fick gå fram och ta upp ankaret. Allt gick bra och vi kunde ankra om och efter ett par timmar var det över. Tur det inte var på natten! Vi var förstås förvarnade via radion, och prognosen stämde exakt, till och med klockslaget!

Men efter regn kommer sol!

Tyvärr fick vi aldrig möjlighet att besöka något av de indianreservat som fanns uppe i Kanada. Några av dem hade aktiviteter man kunde delta i men vi var helt fel i tid. Antingen hade det just varit eller så skulle det vara lite senare på platser som vi redan hade passerat.

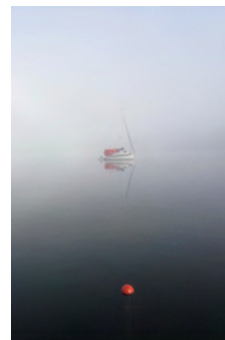

Skolan på Cockburn Island

Ytterligare ett tips tog oss till Toismaville på Cockburn Island, vårt sista stopp i Kanada. Denna ö har bara en bofast person men på sommaren utökas invånarna upp till 20 stycken. Det lilla samhället ligger i nordöstra delen av ön och i övrigt är det bara skog & 15 björnar. Trots det finns de flesta funktioner; kyrka, kommunalhus, brandstation och skola. Även om den senare stängde igen redan 1965, men fortfarande är helt intakt med böcker och allt. Killen som är årsboende var förstås hamnkapten men också den som skötte allt på ön. November till maj lever han ensam och isolerad på ön.

Hur är det då att segla i dessa vatten? Tyvärr blir det alldeles för mycket motorgång. Vi har stundtals haft jättefina seglingar på sjöarna men när det är fint väder är vinden oftast för svag och annars är det för mycket vind och gärna emot. Dessutom blir sjön, som är kort och krabb, alldeles tokig så fort det blåser upp. Utöver det växlar gärna vinden ofta, både i riktning och styrka. Som någon sa; "Gillar du inte vädret? Vänta 10 minuter"!

Vi befinner oss ca 585 fot över havet så ström finns det också. Hittills har vi mest gått mot strömmen på vår väg uppåt men snart vänder det.

Morgondis på fin ankarplats

Vi tog omvägen över Georgian Bay och North Channel. Om man istället går direkt från Port Huron till Mackinac Island, vilket många gjorde i en tävling strax innan vi kom till Port Huron, är sträckan ca 225 Nm. Snabbaste båt i den tävlingen tog hela 54 timmar på sig. Man hade inte mindre än 40 vindskiften under tiden! Säger lite om hur det växlar här. Det finns en motsvarande tävling från Chicago till Mackinac. Denna har pågått sedan 1898 och är väl närmast att likna vid Gotland runt. Årets upplaga vanns av en Najadbåt men var också ett av de värsta någonsin vädermässigt, med vindar upp mot 60 knop. Faktum är att en båt gick runt utan att resa sig och två personer omkom.

Vår nästa hamn blev De Tour och vi var tillbaka i USA. Lite krångel då det visade sig att här kunde man inte checka in så det blev att ta båten över till grannön och fixa det. Bråttom hade vi för de skulle stänga och då kommer Coast Guard med blinkande lampor. Vi har ju varit med förut så vi skickade över det lilla protokollet från Elisabeth City och talade försiktigt om att vi hade lite bråttom. Allt ok och vi kunde fortsätta.

Det märktes att vi var tillbaka bland dessa hjälpsamma amerikaner. Grannbåten erbjöd oss direkt att låna bil för att åka och handla. Det har nu hänt flera gånger och vi blir förvånade varje gång, vem därhemma lånar spontant ut sin bil till vilt främmande människor?

Nästa dag kom båten "Solstråle" in i hamnen. Namnet var målat i blått med en gul skugga. Amerikansk flagg. Det tog inte lång stund förrän vi fick svaret på den gåtan. Paret ombord kom direkt över till oss när de såg vår flagga. Han hade svenskt och hon norskt påbrå, därav båtnamnet. Shogren var efternamnet, klingar väldigt likt ett amerikaniserat Sjögren.

I skitväder tog vi oss till Mackinac Island och allt blev kanon! Tänk er att hamna ungefär 100 år bakåt i tiden bland fina viktorianska villor, många i vitt. Blommor överallt, gärna syrener, och helst i lila, syren eller rosa. Motorfordon förbjöds redan 1898 så här är hästen kung. En enda bil hann komma ut till ön, men den skrämde hästarna så droskägarna gick samman och krävde detta förbud, vilket alltså gäller än idag. Det finns ca 600 hästar på ön och de används för transporter, sophantering, som taxi, för ridturer, ja allt du kan tänka.

Likvagn

Gatsopning

Sophämtning

Persontransport

Övriga transporter

Cyklar gör man också, eller går. Till och med skateboards och inlines är bannlysta här. Vi startade med en cykeltur längs highway 185, Amerikas enda bilfria sådana. 8 miles tog oss runt hela ön och bjöd på härliga vyer och stopp vid mysiga platser, som Arch Rock, British Landing och Devil's kitchen.

Cyklar och hästdragna vagnar är de enda fordon som finns längs highway 185

Eftermiddagen tillbringades på Fort Mackinac som ursprungligen stod på fastlandet men monterades ned och flyttades hit ut 1780, under amerikanska revolutionen. Nedanför fortet växte en pälsjägerstation fram och som så småningom blev en samlingspunkt för vidare skeppning till bland annat Europa. I slutet av 1800-talet ändrade ön skeppnad och övergick till att bli en fashionabel semesterort. Något vi skulle få veta mer om nästa dag.

Fort Mackinac ligger högt över staden

Varje timme smäller kanonen!

For vår del avslutades dagen med golf. Minigolf i dess sanna bemärkelse! Riktiga putters och de 18 banorna bestod av riktiga greener med lutningar i olika svårighetsgrader. Inga långa framspel som i vanlig golf. Nöjda med de fina resultaten och kaptens hole-in-one på 18:e avslutade vi i baren med att lyssna till en duktig trubadur.

Kapten puttar!

Kapten på Grand's 200 m långa veranda

Cykelturen nästa dag började med ett stopp på det fashionabla Grand Hotel. Byggt redan 1887 då ön snabbt blev populär som sommarparadis för söderns societet. Bortsett från depression och krig under 1930- och 1940-talet, populärt och välbesökt genom tiderna. Hotellet är klassat som ett av de 25 bästa i världen och har besökts av inte mindre än 5 amerikanska presidenter. Dessutom finns här världens längsta veranda, 200 meter lång. Byggnaden ligger som en gräddbakelse i en backe upp bakom staden och utsikten över Mackinac Strait är storlagen. Grand Hotel Boulevard tar det hästdragna ekipaget fram till entrén.

Bortanför Grand ligger West Bluff, där de riktigt rika byggde sina villor. Längst ut och med strålande utsikt. Längs vägen bakom villorna ligger ett stort stall tillhörande varje hus. Vi cyklade också genom det större bostadsområdet uppe på öns mitt där de flesta av de 500 husen som bebos året runt ligger. Här finns även den lilla flygplatsen. Enda sättet att ta sig hit är via snabbfärjorna från fastlandet eller med taxiflyg. I början av januari slutar färjorna köra och om isen lägger sig över Mackinac Strait åker man istället snöskoter.

Hemvägen gick längs mindre skogsvägar och sen tog vi en hästdroska upp till Grand för deras omtalade lunchbuffé. Det är så populärt att besöka hotellet att man tar ut en entréavgift på 10 \$ för utomstående. Det gör att man lugnt kan strosa runt och njuta av vackra rum, fin konst, takbaren med sin fina utsikt, en stund på verandan eller trädgården med sin labyrint, Ester Williams pool eller kanske lite crocketspel.

Med häst & vagn genom stan

Upp till Grand Hotel

För en härlig lunch

Bara namnet på ön får en att fundera. Ursprungligen hette ön Michilimackinac, ett indiannamn som betyder stora sköldpaddan, vilket ön ser ut som. Ingen visste hur det stavades och de första fransmännen som kom hit testade minst 55 varianter innan de kom fram till detta. Långt och besvärligt så runt 1820 kortades det till Mackinac. Så heter också sundet mellan Lake Huron och Lake Michigan samt bron däröver, medan staden på fastlandet kallar sig Mackinaw City för att särskilja sig. Oavsett stavning uttalas det alltid Mackinåå.

Typisk vy. Fina trävillor, hästtekipage och cyklar

Innan vi lämnade ön tog vi ännu en cykeltur, denna gång upp i skogarna på östra sidan och kikade återigen på Arch Rock, nu från ovasidan, och kalkstensklippan Sugar Loaf mitt uppe på ön. För många, många år sedan var vattennivån mycket högre än idag och då var förstås Mackinac Island klart mindre och Sugar Loaf var en egen liten ö! Det finns en indianlegend om Arch Rock som berättar att när hövdingen förbjöd sin dotter att träffa sin älskade, och höll henne bunden, formades hålet i klippan av hennes tårar.

Arch Rock, skapad av rinnande vatten?

Vi seglade över till fastlandet, till Mackinaw City. Även här blev det cykling, nu till Colonial Michilimackinac, alltså platsen där Fort Mackinac en gång stod. Här har man grävt fram och återskapat hur det såg ut innan fortet flyttades och ännu pågår nya utgrävningar med lämningar som man skapat flera utställningar runt.

Ibland är vi så fyllda av upplevelser att man känner att man inte kan ta in mera. Som ett litet barn blir man alldeles trött av att ha fått för mycket nya intryck. En sådan dag blev det i Mackinaw City. Eller rättare sagt, var det tänkt att bli. Efter en lugn förmiddag piggade vi till och gav oss åter ut på cyklarna. Nu söderut längs en gammal banvall som numera var cykel- och skoterväg! Målet var Mill Creek, en gammal såg vid en bäck. Det roliga här var att en man under 1970-talet var helt övertygad om att det funnits en såg och letade länge efter något som visade på det. Hans namn var Elliot Olsson!

Den gamla sågen är återskapat

Så småningom gjorde han vissa fynd och man startade utgrävningar som pågick fram till 1994. Med stöd av det man hittade återskapade man här en vattendriven såg och denna fungerar och är i drift! Med sitt läge mitt i skogen har man också skapat naturstigarna och ett litet äventyrsland. Här gick vi ut på en lång hängbro, som hängde över bäckravinen, och åkte linbana ner över dalen förutom att kapten testade på klätternväggen.

Ett litet äventyrsland där vi kunde testa hängbro, linbana och klätternvägg

Vid vårt besök var det Corvettträff här i stan. Ca 250 vackra muskelmaskiner hade samlats för att visas upp och tävla. Här fanns mycket kul att se! Allt från standardbilar till ombyggda vrålkåror med alla möjliga fräcka finesser. Dagen avslutades med parad över bron med bilar i en ringlande rad som aldrig tog slut.

Blänkande krom, läckra lacker och välputsat!

Man ser verkligen hur populärt det är att åka till Mackinac Island. Flera av färjorna går härifrån Mackinaw City och de går ofta! Dessutom går det färjor från St. Ignace, orten på norra sidan av bron. Det är nu man börjar förstå hur där kan finnas 12 butiker som säljer fudge, ett slags mjuk kola, vilket är den stora souvenirgrejen på ön.

Den stora stoltheten i staden är Mackinac Bridge. Efter många års planerande stod den färdig år 1957, ett under av ingenjörskonst. Världens längsta hängbro fram till år 1998 då både Japan och Danmark byggde längre sådana. I en härlig halvvind seglade vi under denna bro och var i Lake Michigan, den sista av de stora sjöarna för vår del. I storlek med Östersjön och med samma form som Sverige. För oss startade nu den långa färden söderut igen, på denna sjö som mest är känd för sina snabbt växlande vindar.

Rejält med vind har det också varit längs Amerikas ostkust där orkanen Irene härjat. Vi var inte själva berörda här uppe i sjöarna med våra kompisar i Flying Pengiun seglar i Maine-området som skall vara helt orkansäkert. Nu såg det ut som Irene skulle passera rakt över dem så vi har haft ovanligt mycket väderkollande det sista. De flydde upp i en flod med båten för att undkomma de värsta vågorna och där fick de lämna båten på en boj. Coast Guard förbjöd dem att vistas ombord så de fick ett par oroliga hotellnätter. Nervöst såklart men Irene avtog och tog en ostligare bana så allt gick bra till slut. Vi var många som drog en lättnadens suck när det äventyret var över. Många platser längs USA's ostkust drabbades med svåra skador och 18 personer omkom. Dagen efter flaggade USA på halv stång.

Vi kom till Charlevoix där man går in genom en smal ränna, när bron har öppnat, och hamnar i rund liten sjö som lämpligt nog heter Round Lake. Härifrån går ännu en liten ränna och innanför öppnar sig Lake Charlevoix med fina seglingsvatten ca 20 Nm in i landet. I Round Lake ankrade vi en natt då det var lugnt och stilla för botten är inte bra här, vilket visade sig när vi tog upp ankaret. Nästa dag väntades blåsväder så vi flyttade in i marinan. Aldrig har vi väl blivit så väl bemötta. Själveste hamnkaptan kom och hälsade välkommen och berättade stolt om vad vi borde se här i Charlevoix.

Med ankaret följde även en badstege!

Detta är idag en välbärgad semesterort men mest är Charlevoix känt för sina svamphus, eller Hobbit Houses som man säger. Designern och byggaren Earl Young levde här och skapade under sin livstid en helt egen stil. De första husen byggdes på 1930-talet och han höll på fram till sin död 1975. Alla i sten, av olika slag, med runda former och lustiga tak. Många riktigt stora stenar användes men också böljande murar av tunnaste sten. När Young hittade fina stenar sparade han dem, gärna nedgrävda, tills ett lämpligt ställe att använda dem på dök upp.

Det halva huset, Youngs minsta

Många ligger inbäddade i grönska

Några få vid vattnet

Helt utan ritningar uppförde han vart och ett av husen anpassat för sin tomt. Idag är de stadens stora stolthet och när området runt marinan skulle göras om blev det i Youngs stil. Stensättare skickades på utbildning för att kunna skapa den böljande stilen så det tog 8 år att anlägga parkområdet. Men fint blev det, kan vi intyga!

Följande dag sa prognosen: "Sydvästlig vind 10-15 knop, våghöjd 3-6 fot och minskande till 2-4 fot under eftermiddagen". Ok, fel vindriktning men blåsväder senare i veckan, så vi går. Det skulle vi inte ha gjort! Vinden var snarare 15-20 knop, våghöjden 5-6 fot, vågorna mycket korta och något avtagande var inte aktuellt. Istället slog seaQwest sig fram i vågdalarna så det blev en blöt och stampig resa med många, många stopp i sjön. Dessutom motström så farten var ofta bara 2-3 knop. Det blev en lång dag till sjöss.

Först till kvällen kunde vi lägga till i Leland, en söt liten fiskeby med intakta gamla hus längs den lilla kanalen. Här fanns bland annat Carlson's Fisheries och vi åt lokal fisk i "Fishtown", på restaurangen över vattenfallet. Den fisk man mest äter här är forell och sik. Man röker gärna fisken och gör till och med korv av den! Kapten gottar sig.

Vid vår promenad hemåt längs den lilla kanalen fick vi sällskap av 3 uttrar som lekte i vattnet.

Två av uttrarna på väg ner i vattnet

Som kontrast bjöd nästa dag på underbar segling på nästan platt vatten! Tyvärr var det mullet vilket var synd för nu seglade vi förbi Sleeping Bear Dunes, som i TV-programmet "Good morning America" nyligen röstades fram som Amerikas vackraste plats.

Riktiga stora sanddyner

Och längst upp på dynen ligger "The Sleeping Bear"

Ett naturreservat med massor av vandringsleder, fina stränder och häftiga sanddyner, de största är hela 140 meter höga! Lake Michigans ostkust består av sand medan den västra mestadels är bergig. Det är inte för inte som detta kallas för Amerikas tredje kust.

Nu siktar vi på södra Lake Michigan med mångmiljonstaden Chicago som huvudmål!

Heléne @ seaQwest

Kristallklart vatten vid Flowerpot Island